

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE VERRADER

N° 2538

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De verrader

HOOFDSTUK I

OP WEG NAAR DE OUDE KLOOSTERRUINE

Over de glatte golven van de Atlantische Oceaan, op nog geen dertig mijlen uit de kust en pal ten zuiden van de westelijkste punt van Coney Island was een klein, grijs voorwerp zichtbaar, dat op het eerste gezicht leek op het deksel van een wat groot uitgevallen vuilnisemmer.

Het was rond, zilverachtig grijs, en verschilde niet veel van kleur met de omringende golven.

Het was echter geen deksel van een vuilnisemmer, maar het hermetisch gesloten luik van een duikboot.

Die duikboot behoorde niet tot de marine van een of ander land, want daartoe was deze veel te klein en van een toren was ook eigenlijk geen sprake want het deksel was bijna gelijk met het smalle, platte van kleine, scherpe groeven, voorziene dek,

De boot was omstreeks vijftien meter

lang, in het midden ongeveer twee meter breed, en aan de voorzijde spits toelopend.

Deze duikboot kwam nu eensklaps boven water, de periscoop verdween, het ronde luik ging langzaam open, een groot hoofd verscheen, en twee blauwe, zoekende ogen keken over de golven en bleven tenslotte rusten op de zeilen van enige visserspinken, ter hoogte van Manhattan Beach, in de buurt van Rockaway Point.

Wat meer naar het midden van de Zuidpunt van het eiland, voeren een paar fraaie, witte motorjachten en nog verder oostwaarts, bewogen zich langzaam een paar grote oceanostomers, die koers zetten naar New York.

Voor 't overige was de zee op dat tijdstip van de dag verlaten.

Het hoofd kwam wat verder uit het luik te voorschijn, er volgde een machtig bovenlijf, toen twee benen als pilaren en tenslotte stond er een reus van een kerel op het smalle dek, zich vasthoudend aan de reling van staaldraad, vastgemaakt aan dunne ijzeren stangen, die in groeven van het dek konden worden neergeklapt.

De reusachtig grote man riep naar beneden:

— Voor zover ik kan zien, is de kust vrij, mylord.

— Laat dan het luik zo wijd mogelijk openstaan, James, klonk een stem van beneden, want het is hoog tijd dat de lucht hier binnen in het schip eens goed ververst wordt.

— Zal ik de cilindfers opnieuw met lucht vullen? klonk een tweede stem.

— Dat zal voorlopig niet nodig zijn, Charles. Wij zijn nu vlak bij de kust; staat de motor geheel stil?

— Zo goed als geheel stil, Edward. Er is nog juist genoeg vaart in de Bruinvis om de boot bestuurbaar te houden.

Na die woorden kwam een tweede hoofd te voorschijn uit de opening, het hoofd van John Raffles, de Grote Onbekende.

Er lag een ernstige uitdrukking op het gelaat van Raffles toen hij het stalen laddertje beklom, het dek betrad,

en naar de kust staarde, die heel flauw zichtbaar werd aan de kim.

Charles Brand echter, zijn vertrouwde en enige werkelijke vriend, met uitzondering van de reus Henderson, was beneden gebleven op zijn plaats aan het roer.

— Het weer is heel mooi geworden, mylord, begon de reus na enige tijd.

— Het is eigenlijk te mooi, James, voor het doel, dat ik mij gesteld heb, antwoordde Raffles. Ik wilde wel, dat er wat minder schepen op de zee waren.

— Maar waarom duiken wij dan niet eenvoudig weer onder?

— Dat zullen wij ook zeker doen, James, antwoordde Raffles, maar eerst moet de lucht grondig ververst worden. Wij zijn bijna de gehele dag onder water geweest en dat is eigenlijk te lang. Ik wilde echter tot iedere prijs voorkomen dat wij gezien werden.

— Levert dat dan gevaar op, mylord?

— Zonder twijfel, James. Ik kan je dat niet in een, twee, drie uitleggen, maar mijn duikboot begint wat al te veel bekendheid te krijgen, en in een niet al te gunstige zin. Deze boot is van bijzondere bedoeling en reeds daardoor moet het vaartuig dadelijk opvallen en het is juist mijn bedoeling dat het niet opvalt, en hier minder dan ooit, in de onmiddellijke nabijheid van de plek, waar wij omstreeks tien dagen geleden zulk een hachelijk avontuur hebben beleefd. Onze tegenstanders zullen dat niet vergeten zijn, evenmin als wij. En wellicht zijn ze nog in de buurt.

— Maar wij hebben de meesten van die bandieten onschadelijk gemaakt en de rest is gevangen genomen. Ik denk dan ook niet dat wij Thomas Howley en zijn kornuiten nog zullen ontmoeten.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat weet ik nog zo net niet, James, zei hij nadenkend. Want wat is er eigenlijk gebeurd? Howley ontvoert een jong meisje en ik was verplicht haar bij te staan, omdat zij op mijn hulp rekende. Ik vind zijn spoor terug, maar de schurk vindt nog juist de tijd het arme kind aan boord te laten brengen van het jacht van zijn vriend Dick Battery, die hem als misdadiger waarschijn-

lijk nog overtreft, omdat hij zoveel ouder is. Welnu, Joanna Webster is opgesloten geweest in een huis van Battery, dat op betrekkelijk korte afstand ligt van een verwoest, middeleeuws klooster en wel op dezelfde plek van Coney Island, waarheen wij thans koers zetten. Gelukkig weten wij het jacht nog te bereiken; wij overvallen de bende, wij bevrijden het meisje, wij roeien de troep voor een gedeelte uit, en gebruik makend van de grootste sloep, maken we ons uit de voeten, maar niet dan nadat wij de politie met de eigen radio van de schurken gewaarschuwd, en de twee reddingboten onbruikbaar gemaakt hebben. Daarmee kon de zaak zijn afgelopen, als mij niet ter ore was gekomen, dat er zonderlinge dingen gebeuren in de bouwval van het klooster. Ik heb gehoord dat er nog al veel gesmokkeld wordt, en dat het dient als verzamelaarsplaats van de smokkelaars. Dat wil ik gaan onderzoeken en daarvoor was de Bruinvis het beste vervoermiddel, veel beter dan een auto, want met mijn duikboot hoop ik de grondvesten van dat klooster zeer dicht te kunnen naderen. Die bouwval moet geheimen bezitten, die slechts aan weinigen bekend zijn, en die waarschijnlijk onder de grond zijn te zoeken.

— Nu begin ik te begrijpen, mylord, waarom wij zo plotseling uit New York vertrokken zijn, de vliegmaschine zijn gaan halen en die lange reis hebben gemaakt naar de noordkust van Afrika, waar onze duikboot zo goed verborgen was.

Raffles zei niets, want er vertoonde zich een paar watervliegtuigen in de lucht.

Hij bracht zijn kijker voor het oog en vervolgde:

— Militaire vliegtuigen. En van de grootste soort. Zij komen onze kant uit. Wij gaan duiken, James. Zij mogen ons niet zien.

In een oogwenk waren de twee mannen langs het stalen laddertje omlaag geklommen, het luik werd gesloten, de ballasttanks liepen vol, en de boot schoot onder water, juist op het moment dat het machtige motorgeronk

van drie grote watervliegtuigen der oorlogsmarine over de golven klonk.

Van de Bruinvis was niets meer te zien dan de bijna geheel ingeschoven periscoop, en die moest zelfs voor de waarnemers met hun kijkers gewapend, van boven af volkomen onzichtbaar zijn.

Raffles begreep dat dit nog niet voldoende was, want bij deze stand van de zon was het niet uitgesloten dat de gehele duikboot, als deze niet zeer diep onder water was, voor de vliegers daarboven zichtbaar zou zijn.

Snel werd dus ook de periscoop ingetrokken, de hulptanks liepen met klokkend geluid vol, en de boot zocht een grotere diepte op.

Brand was aan het roer gebleven, en door de kleine lens van bergkristal in de voorsteven, kon hij nu de omgeving gadeslaan.

Na verloop van een paar minuten zei Henderson, die het vollopen der tanks gecontroleerd had:

— Vijfenvertig meters, mylord.

— Dat is voorlopig voldoende, James, zei Raffles, die met gefronst voorhoofd de drukmeter geraadpleegd had.

— Zou het zo erg zijn, als ze ons zagen, mylord? vroeg de reus.

— Ja, James, dat zou zeker erg zijn. Natuurlijk zouden zij maar niet aanstonds bommen laten vallen, die ze trouwens niet eens aan boord zullen hebben, maar zij zouden rapport maken van onze aanwezigheid hier, met het gevolg dat er onmiddellijk jacht zou gemaakt worden op dat vreemde vaartuig.

Met een vaart van meer dan dertig kilometer voer de Bruinvis onder het wateroppervlak in de richting van de kust, tot Raffles, die voor de lens had postgevat de hand ophief, ten teken dat de vaart kon worden vertraagd.

Nog even gleed het schip door op eigen vaart, toen gaf Raffles nogmaals een teken en alle machines stonden stil.

Raffles trad op een klein toestel toe, aan de wand van de machinekamer bevestigd, dat enige gelijkenis vertoonde met een telefoonhoorn, hield er het oor tegen en luisterde aandachtig.

Na enige ogenblikken, zei hij:

— Ze zijn weg. Ik hoor niets meer. De

microfoon laat alleen het dreunen van een machine aan boord van een schip horen, maar dat is op verre afstand. Wij kunnen stijgen.

Brand haalde een hefboom over, en langzaam begonnen de machines weer te draaien.

De Bruinvis voer nu met een snelheid van niet meer dan tien knopen per uur, en tegelijkertijd steeg de boot, tot omstreeks een meter onder de oppervlakte, waarna de periscoop weer werd uitgedraaid en Raffles er plaats voor nam.

Hij draaide het in alle richtingen en riep toen tot Brand:

— Houd een streep meer oostwaarts aan. Wij bevinden ons ter hoogte van het klooster en nauwelijks twee mijlen van de kust. Ik kan zelfs heel duidelijk wat zien van het oude huis van Crescent Hall, waarbinnen de bandieten Joanna Webster hadden opgesloten, alvorens zij haar aan boord van hun schip wilden brengen.

— Zijn er geen schepen in de buurt? riep Brand terug, zonder zijn plaats aan het roer te verlaten, en de ogen gevestigd op het kompas.

— Ik zie enkele kleine vaartuigen, maar allen op verre afstand. Dit gedeelte van Coney Island valt niet erg in de

smaak bij pleziervaarders. Het middelste gedeelte en het westen zijn veel mooier en aantrekkelijker. Wij kunnen rustig verder varen, want het is onwaarschijnlijk, dat ze iets van onze periscoop kunnen zien. De schemering begint trouwens langzamerhand te vallen. Het zal spoedig geheel donker zijn.

— Toch mogen wij niet te snel varen, ofschoon ik gaarne op een veilige ligplaats zou zijn, voor het donker is.

— Houd nog een weinig stuurboord aan, Charles. Zo is het goed. Wij hebben nu het klooster recht voor ons.

— Welk tijt?

— Het water is aflopend. Toch zie ik een vrij sterke branding op de klippen. Geen wonder dat hier geen pleziervaartuigen in de buurt komen. Het zal moeilijk genoeg vallen hier een goede en veilige ankerplaats te vinden.

— Maar waarom laten wij ons niet eenvoudig zakken tot op de bodem, mylord, zoals wij zo menigmaal gedaan hebben? vroeg Henderson, die bezig was, de lampen na te zien van het zoeklicht.

— Als het moet sullen wij dat zeker doen, James, maar het blijft altijd een gevaarlijke onderneming, zolang wij de diepte van het water niet kennen.

HOOFDSTUK II.

HET REUKORGAAN VAN HENDERSON

Hier en daar werden op Coney Island reeds lichten zichtbaar. Het zou niet lang duren of op een uur gaans zouden de neon reclamelichten opvlammen van het Lunapark.

Raffles stond nog enige ogenblikken door de periscoop te turen en zei toen peinzend:

— Het is de vraag of wij die gevaarlijke klippen wel zullen kunnen passeren.

— Waarom zou je ze willen passeren? vroeg Brand.

— Om zo dicht mogelijk bij dat oude klooster te komen. Ik weet mij stellig te herinneren, Charles, dat op nauwelijks vijftig pas afstand van een der ingevallen tuinpoorten van het klooster, die het dichtst bij de zee zijn, zich een soort natuurlijke vijver bevindt, een ronde kom, omgeven door rotsen, die aan de zeezijde zeer hoog zijn en schier onbeklimbaar.

— Maar daar kan men in het geheel

niet binnenkomen, Edward, zei Brand. Ook ik herinner mij die kom, zo zuiver rond, dat men deze vijver zou houden voor de krater van een uitgedoofde vulkaan.

— Men moet er kunnen binnenkomen, Charles, zei Raffles glimlachend. Als je er goed naar hebt gekeken, moet je ook hebben opgemerkt dat het water er niet voortdurend even hoog in staat. Ook in die kom is eb en vloed, zodat er ergens een verbinding moet zijn met de zee.

— Maar dan moet die verbinding onder water zijn. En wat hebben wij eigenlijk binnen in die kom te zoeken?

— Onderschat de voordelen vooral niet, Charles. Ten eerste is deze uiterst moeilijk te bereiken en volstrekt ontoegankelijk voor schepen van enige omvang, ten tweede is die plek heel moeilijk te zien van de landzijde, als gevolg van de onafgebroken rand van klippen, die de kom omringen, en die aan de zee-

zijde een hoogte bereiken van bijna veertig meter. Achter die klippen vindt men een zogenaamd strand, bijna een halve mijl breed dat bij vloed geheel onder water loopt. Branding is er natuurlijk niet en al rijst en daalt het water naar gelang van het getij; het oppervlak ervan blijft altijd spiegelglad. De vraag is alleen, waar zich die opening bevindt, die de tunnel, die van open zee moet voeren naar die reusachtige kom.

— Maar laten wij dan dalen en proberen die opening te vinden. Dat zal niet zo gevaarlijk zijn in de nabijheid van die klippen en vooral wanneer het tij keert en de vloed komt opzetten.

— Je hebt gelijk, Charles. Dat was ik ook van plan. Zijn de lampen in orde, James?

— De batterijen kunnen nog wel een paar uren mee, mylord.

— Haal dan de periscoop in, sluit de luiken en open de lens weer; wij gaan duiken. Charles, als je het goedvindt zal ik je plaats innemen. Let jij op het instrumentenbord.

Zonder een woord gaf Brand het roer uit handen, wel wetende met welk een nauwkeurigheid Raffles de boot wist te besturen. Veel kleiner dan enige duikboot ter wereld, maar veel sneller, en uitgerust met een paar uitvindingen, die menige oorlogsmarine maar al te gaarne op haar eigen boten zou toepassen.

Met een zacht klokkend geluid drong het zeewater opnieuw in de ballasttanks. De gewichten rolden langs de rails, het evenwicht verplaatste zich, en de boot daalde tot omstreeks twintig meter onder het wateroppervlak.

Na enige minuten zei Raffles:

— Schakel het zoeklicht in, James.

Een felle lichtbundel flitste door het vloeibaar jaspis.

Raffles matigde de vaart nog meer, want zijn oog had reeds op een afstand van enige kabellengten het grauwe basalt van het eiland gezien.

Dreigend verhief zich daar die muur, schijnbaar uit één stuk en Brand begon

zich reeds af te vragen of Raffles zich niet vergist had, toen hij eensklaps een kreet slaakte, want hij had een geweldig grote spleet ontdekt, een zwart, ongeveer drie meter breed gat, dat daar in het grijs van het basalt gaapte, als een spelonk onder water.

Henderson zocht met de lichtbundel wat hoger de basaltmuur af, maar ofschoon het laag water was, rees het boveneinde van die spleet nergens boven het water uit.

Brand taxeerde de hoogte van die grote scheur op minstens dertig meter.

Raffles stuurde behoedzaam de duikboot zodanig dat de scherpe boeg van het schip zich juist voor de opening bevond ter plaatse waar de scheur het breedst was en ongehinderd gleed toen de boot naar binnen, terwijl er aan weerszijden van de beide wanden ternauwernood een halve meter ruimte overbleef.

De tunnel echter werd aldra wat wijder, hoewel tegelijkertijd lager, en een paar keer zelfs stootte het stalen dek heel licht tegen die zoldering van basalt.

Langzaam gleed de Bruinvis verder over een lengte van omstreeks tachtig meter en toen leek het alsof eensklaps die zoldering verdween.

— Lamp uit, James, zei Raffles. Doe al de lampen overal uit. Alleen het lampje boven het instrumentenbord mag blijven branden.

Het werd nu bijna volkomen donker in de lage, kleine machinekamer, slechts het kleine lampje verspreidde wat schaars licht over het instrumentenbord.

De snelheid van de boot was op dat ogenblik bijna nul. De drukmeter wees een diepte aan van twintig meter onder de waterspiegel.

Voorzichtig liet Raffles toen de boot rijzen, steeds verwachtend dat het dek zou stuiten tegen de bovenste tunnelwand.

Maar dat gebeurde niet.

De diepte werd steeds geringer, deze werd acht meter, toen vier, en Raffles begreep dat het thans onmogelijk was,

dat zich nog een rotslaag boven de boot kon bevinden. Zij moesten onder de vrije lucht zijn.

De wijzer van de dieptemeter stond op het nulpunt, en de boot lag volkomen stil.

Met een paar handbewegingen draaide Raffles de periscoop uit; geen druppel water drong naar binnen.

Hij wierp een blik in de schuingeplaatste spiegel van het instrument, en zei laconiek: .

— Wij zijn in de kom, lui.

Brand wierp op zijn beurt een blik door de periscoop.

Het avondduister was nog niet volkomen, en hij zag duidelijk de krans van klippen, grillig van vorm, waarvan de hoogte van twee tot zes of zeven meter verschilde.

Verderop, boven die klippen uit, was het dak te zien van Crescent Hall, het oude sombere huis van Battery, zich scherp aftekenend tegen de avondhemel.

Meer naar rechts, eveneens op een hoogte gelegen, kon men met enige inspanning de overblijfselen zien van het oude klooster, eeuwen geleden reeds door Indianen overvallen en in brand gestoken.

Nergens vertoonde zich een levend wezen.

Het was bijna onmogelijk zich op deze verlaten, woeste plek voor te stellen, dat men zich op zo'n betrekkelijk geringe afstand bevond van een der grootste en woeligste steden der wereld, dat men maar een uur behoefde te lopen, om tienduizenden mensen bijeen te zien, die zich verlustigen in de vermaken, die een grootscheepse kermis biedt.

Brand wendde zich tot Raffles met de vraag:

— Hoe diep zou het water zijn in deze wonderlijke k~~an~~?

— Op zijn minst vijftig meter, denk ik, Charles. Het zou daarom vrij gevaarlijk zijn, dunkt mij, ons geheel tot op de bodem te laten zakken, maar ik geloof niet dat dat noodzakelijk is. De plek lijkt mij hier geheel verlaten en eenzaam. Als zij aan de overzijde een lig-

plaats kiezen, dan kunnen wij ook van de landzijde niet gezien worden. Je kunt het luik openen, James.

Een paar handgrepen waren voldoende om het ronde, stalen luik te openen en koel drong de nachtlucht naar binnen, de boot met verfrissende lucht tot in de verste hoeken vullend.

Zacht begonnen de motoren weer te draaien met een gonzend geluid en langzaam voer de boot naar de overzijde van de kom, over het spiegelgladde water.

Er was aan de overzijde een ondiepe inham, die de duikboot bijna geheel kon opnemen.

Op deze volkomen donkere plek werd het vaartuig stevig verankerd, de drie mannen wapenden zich, en allen voorzagen zich van een krachtige zaklantaar. Henderson nam een stevig touw mee van een meter of twintig, eindigend in een paar haken, toen werd het luik weer gesloten, en konden zij gemakkelijk van het dek op de rotsige wal stappen. Onmiddellijk koos Raffles, die de kleine stoet aanvoerde, de richting van het oude klooster.

— Mag ik geen licht maken, mylord? vroeg Henderson na enige ogenblikken. Het ligt hier vol stenen en het is donker op deze plek.

— Dat durf ik nog niet wagen, James. Laten wij nog even wachten. Men zou misschien het licht kunnen zien, en ik ben er niet zeker van of het huis op dit ogenblik verlaten is. Blijf maar dicht bij mij, ik kan voldoende zien.

Tussen de klippen door zocht Raffles zich een weg en nu werd het ook wat lichter, zodra zij langs de voet waren gegaan van een afzonderlijk staande, hoge rots.

De tocht kon ongeveer een kwartier geduurd hebben, en Brand begreep niet waartoe dit alles moest leiden, daar het klooster in het geheel niet naderbij scheen te komen, toen Henderson eensklaps een zachte uitroep slaakte, en bleef staan, als een jachthond de lucht opsnuivend.

— Wat is er, James? Heb je je ge-

stoten? vroeg Raffles zacht.

— Neen, mylord, maar ik ruik iets. Ruikt u ook niets?

— Ik ruik alleen de zilte zeelucht, James.

— Dat komt dan misschien omdat ik meer op die dingen ben ingesteld, mylord, hernam de reus. Ik ruik niet alleen zout, ik ruik ook rum. De lucht ervan komt recht naar mij toe. Het is rum, daar durf ik op zweren.

— Ik geloof dat hij gelijk heeft, Edward, fluisterde Brand. Ik ben zeker niet zulk een expert als onze vriend Henderson, ik weet zelfs niet of het rum is, maar het riekt verdacht naar sterke drank.

— Dat zou dus op smokkelarij wijzen, Charles, zei Raffles droogweg.

— Kom, het is toch niet aan te nemen dat die lucht van sterke drank hier tussen de rotsen blijft hangen, alleen omdat er wie weet hoelang geleden een troep smokkelaars is langs gegaan.

— Beste Charles, ik vertrouw op het reukorgaan van Henderson. Laten wij verder gaan.

Nu werd Henderson de aanvoerder, die vooruit liep, in de letterlijke betekenis met zijn neus in de wind, en telkens de lucht opsnuivend.

Voortdurend werd de lucht van de rum steeds sterker en eensklaps riep Henderson met half gedempte stem:

— Hallo. Hier is de oorzaak al. Ik heb er tegenaan geschopt. Het is een half uit elkaar gevallen rumvat, leeg helaas. Een van de smokkelaars heeft het van zijn schouder laten vallen, en het is natuurlijk uiteen gesprongen op die harde rotsgrond.

Raffles en Brand konden zich overtuigen dat Henderson het bij het rechte eind had.

In een natuurlijke gang, door basaltrotsen gevormd, lagen de overblijfselen van een klein vat en een sterke lucht van rum steeg op uit een plasje op de grond.

— Ik geloof dat jij dit rumspoor wel zult kunnen volgen, James, zei Raffles glimlachend. Ik denk dat de smokke-

laars in de drank getrapt hebben, en ik ben benieuwd waarheen ons dat spoor zal brengen.

Op zachte toon zei hij tot Brand:

— Ze kunnen nog niet lang geleden hier voorbij zijn gegaan, Charles. We zullen ons in acht moeten nemen.

— Geloof je dat ze op dit ogenblik hier zijn? vroeg Brand, die onwillekeurig zijn stem liet dalen.

— Dat niet, Charles, in dat geval zou er zeker ergens in de buurt een schip van hen te zien zijn geweest. Maar ik zou niet durven beweren, dat zij niet gauw zullen terugkomen, James, wij volgen je.

Met zijn neus naar de grond gericht, liep de reus verder.

Een paar minuten later bleef hij staan en fluisterde:

— Hier zijn zij uitgekomen, mylord, kijkt u maar.

De reus wees op een hoge rots, die aan de voet begroeid was met laag struikgewas.

Hij behoefde dit slechts een weinig terzijde te trekken om de ingang van een hol vrij te maken, zo breed dat twee mannen elkander gemakkelijk konden passeren.

— Dit is hun sluipweg, fluisterde Raffles, een blik werpend in het rots-hol. Hierlangs moeten zij hun gesmokkelde drank gedragen hebben en ik denk daarom dat er van dit hol naar de ruïne van het klooster een onderaardse weg moet voeren. Kom mee, wij zullen het onderzoeken. De smokkelaars zijn hier vast langs gekomen, en waar drank is, daar is ook geld.

Brand gaf geen antwoord. De hele onderneming stond hem weinig aan, want hij dacht aan de gevaarlijke positie van de duikboot, die zeer gemakkelijk bij toeval kon worden ontdekt.

Zwijgend volgde hij Raffles, die het hol was binnengegaan, en de wanden onderzocht bij het licht van zijn zaklan-taren.

Het hol had een grote uitgestrektheid en heel achterin bevond zich een opening, de uitgang van een door de natuur

gevormde tunnel, ongeveer manshoog, zodat alleen de reusachtige Henderson zich een weinig moest bukken om zijn hoofd niet te stoten.

Deze gang bleek uit te monden in een machtig keldergewelf, waarvan de bouw duidelijk aantoonde, dat het tot een middeleeuws bouwwerk moest behoren.

Waarschijnlijk was het een grote wijnkelder geweest, behorende tot het in puin gevallen klooster.

Brand keek nieuwsgierig rond in deze grote ruimte, en opende reeds de mond om iets te zeggen, toen Raffles snel zijn hand op de arm van Brand legde, en hem zo tot zwijgen aanmaande.

— Wat is er? vroeg Brand fluisterend.

— Geen woord meer, Charles. Daar naderen mensen. Laten wij ons verschuilen.

HOOFDSTUK III.

DE VALDEUR

Raffles ging zijn twee metgezellen zo snel mogelijk voor naar een der donkerste hoeken van de grote kelder, die zo uitgestrekt was, dat op verscheidene punten machtige, bijna meterdikke pilaren waren aangebracht.

Op vele plaatsen bevonden zich diepe nissen en donkere hopen, waar waarschijnlijk de grote vaten eertijds een ligplaats hadden gevonden.

Het was naar een van die nissen dat Raffles de beide andere mannen meetrok die nu ook duidelijk het geluid hoorden van schreden, die hol weerklonken in de tunnel.

Even later drong er een lichtschild in de kelder door, dat snel in kracht toenam; toen verschenen er uit de schacht een stuk of tien mannen, waarvan er drie voorzien waren van elektrische lantaarns.

Het was duidelijk dat ze niet de min-

ste argwaan koesterden. Zij konden dan ook niets zien in die grote duistere nis, waar de drie mannen vol spanning bijeen stonden, gereed om, als het moest, de ongelijke strijd met de smokkelaars te aanvaarden.

Toen klonk het geluid van een deur die geopend werd en niet lang daarna hoorden zij, dat er vaten werden geroeld over de steenachtige bodem.

Er werd lustig gevloekt, tot er plotseling een scherpe, hoge stem een bevel gaf, waarna het aanstonds stil werd.

Het was de stem van een vrouw geweest die gesproken had.

Raffles bracht zijn mond vlak bij het oor van Brand en fluisterde hem in:

— Ik durf er wat onder verwedden, Charles, dat de stem die wij daar hoorden, van Janet Mc Carty was.

— De smokkelkoningin, fluisterde

Brand terug. Als dat zo is en we worden ontdekt, dan kunnen wij wel een streep zetten onder de rekening van ons leven; dan zullen ze ons zonder zich een ogenblik te bedenken afmaken.

Ik meende dat die meid tot een langdurige gevangenisstraf was veroordeeld. Maar... nu herinner ik mij, dat zij een maand geleden met de hulp van twee harer bendeleden uit de gevangenis van Wyoming is ontsnapt.

— Vermoedelijk houdt ze zich in dit oude klooster schuil, zei Raffles, maar stil nu, want daar komen zij weer aan om een nieuwe lading te gaan halen. Er moet dus ergens een schip voor anker liggen, met een partij smokkelwaar aan boord.

— Misschien waren daarom wel die drie watervliegtuigen in de lucht, mylord.

— Het is mogelijk, James, ofschoon de marine zich meestal niet met smokkelaars bemoeit. De kustdienst heeft echter ook van die toestellen, en wat wij zagen waren misschien douanevliegtobten. En nu geen woord meer; daar komen ze weer terug.

Inderdaad kwamen de smokkelaars weer terug, thans met lege handen, en nu in gezelschap van een nog jonge vrouw, met donkere ogen, in een lichtgebruind gelaat.

Ditmaal bleef de deur openstaan van de tweede kelder, die helder verlicht was en zelfs van hun plaats af konden de drie mannen de grote stapels vaten en kisten zien, die zich daar bevonden.

De hele troep was al weer verdwenen in de tunnel, en het geluid van hun voetstappen was weggestorven, toen Raffles zacht zei:

— Kom mee. Wij hebben nu op zijn minst een uur de tijd want zij moeten eerst de hele weg naar de zee afleggen, dwars door de klippen heen en dan met een vracht terugkeren. Ik moet die kelder onderzoeken, en wat er achter is.

Reeds was hij uit de nis gestapt en

liep voorzichtig naar de geopende deur. Hij keek in een tweede kelder, ongeveer de helft kleiner dan de andere en waarvoor een waarde van minstens een paar honderdduizend dollar aan drank lag opgestapeld, in grote en kleine kisten, in vaten en tonnen.

— Het beroep schijnt nog altijd zijn baten af te werpen, mompelde Raffles. Nu, des te beter, want des te meer kans bestaat er, dat hier wat te halen is.

— Maar hoe krijgen zij de boel hier ongezien weg, mylord, vroeg Henderson.

— O, dat gaat gemakkelijk genoeg, als zij wachten tot het donker is. Het kan met vrachtauto's en gesloten jeeps en ook met kleine vaartuigen worden weggehaald, naarmate de vraag naar sterke drank toe- of afneemt.

— Maar, er moet dan toch een tweede uitgang zijn, merkte Brand op. En er is geen gebaande weg langs het klooster.

Dat reusachtige bouwwerk ligt in puin. Hoe kunnen dan de auto's dicht genoeg bij komen?

— Die vraag heb ik mijzelf ook al gesteld, Charles, zei Raffles; ik heb een flauw vermoeden dat ik het antwoord weet. Als ik deze deur kon openen, dan zou het waarschijnlijk duidelijk worden.

— Intrappen, mylord? stelde de reus onmiddellijk laconiek voor.

— James, niemand is méér overtuigd van je geweldige kracht dan ik. Maar ik denk dat minstens een olifant nodig zou zijn om deze zeer dikke, met ijzer beslagen deur te vernielen.

Hij draaide aan de kruk, maar de deur bleef dicht.

Hij stak de hand in zijn zak, en haalde een klein, lederen etui te voorschijn, dat bij opening een aantal fijne instrumenten bleek te bevatten, glanzend in het licht van de elektrische lampen, die tegen de zoldering waren aangebracht.

— Op iets dergelijks heb ik natuurlijk

gerekend, zei Raffles glimlachend, een keuze doende uit de verzameling stalen instrumenten, na het slot te hebben onderzocht.

— Het zal in een ommezien geopend kunnen worden, Charles, verzekerde hij. Een sterk slot, ouderwets en degelijk, en dergelijke sloten zijn het gemakkelijkst te openen.

Even klonk het geluid van metaal, dat over metaal kraste, toen scheen er binnen in het slot iets te knappen, en toen Raffles even later opnieuw de zware kruk van de deur omdraaide, ging deze heel gemakkelijk open.

— Alweer een gang, riep Brand verbluft uit. Waar kan die heenvoeren?

— Heb je dat dan nog niet begrepen, Charles, vroeg Raffles, zijn lopers overbergend. Die gang kan onmogelijk op iets anders uitlopen dan op Crescent Hall, het oude huis van Dick Battery.

— Dat is best mogelijk, riep Brand uit. Natuurlijk... de gang moet in die richting lopen, en het wordt mij nu ook duidelijk waarom ik bij een vorige gelegenheid mijn toestanden zo plotseling heb zien verdwijnen, zonder te kunnen begrijpen waar zij eensklaps gebleven waren. Natuurlijk, als er een verbinding bestaat tussen de kloosterbouwwal en het oude huis, dan is alles verklaarbaar.

Brand was de gang reeds ingegaan. Hij bekeek aandachtig de wanden. De muren moesten zeer oud zijn, te oordelen naar de vorm en de soort van de bakstenen, maar op verscheidene plaatsen was nieuwe specie in de voegen gebracht, en hier en daar had men zelfs het verwulf van de gang moeten steunen met dikke balken, zoals men die ook in mijn-gangen aantreft.

Ook de vloer bestond uit bakstenen en was vochtig, bedekt met een dun laagje slib.

Zo snel zij konden liepen de drie mannen die gang door, nu weer bij het licht van hun zaklantaarns, tot zij aan een nieuw gedeelte kwamen, dat volstrekt

niet geleek op het oude, want hier bestond de gang uit beton.

Heel gemakkelijk konden de mannen deze kaarsrechte gang volgen, tot Raffles eensklaps bleef staan voor een stalen deur, zo breed en hoog als de gang was, en zonder zichtbaar slot.

Raffles was nog bezig, die onwelkome hinderpaal te onderzoeken, op een veilige afstand, uit vrees dat het metaal misschien electrisch geladen mocht zijn, toen het uiteinde van de gang plotseling schel verlicht werd. Dat duurde slechts een paar seconden en verdween even plotseling als het verschenen was.

— Wat was dat? riep Henderson uit, zijn rubberknuppel steviger omvattend.

— Ik vrees dat het niet veel goeds bedeutet, James; men heeft waarschijnlijk onze aanwezigheid bemerkt.

— Maar hoe wist men dat wij kwamen? vroeg Henderson.

— Ik vrees dat ik een domheid heb begaan, antwoordde Raffles zacht. Ik had beter gedaan van die deur daar in de tweede kelder af te blijven; het is mogelijk dat ik een alarmsein in beweging heb gebracht.

— Dan zijn wij in een precaire positie, zei Brand, want hier in dit huis woont iemand die mijn gezicht maar al te goed kent.

Het drietal bleef een ogenblik doodstil staan in een volkomen duisternis, want zij hadden onmiddellijk hun lampen gedoofd.

Toen klonk plotseling achter hun rug een vreemd geluid, alsof er iets verschoof. Raffles knipte onmiddellijk zijn zaklantaarn weer aan, wendde zich om en riep als een waarschuwing:

— Daar, een valdeur. Terug of we zijn verloren.

Op ongeveer tien meter achter hen zakte met grote snelheid een tweede deur in uit de zoldering komende spanningen omlaag.

Nog nooit hadden de drie mannen in hun leven zo hard gelopen als toen zij terugrenden in de richting van de deur, die hen dreigde op te sluiten als ratten in de val.

Wonderlijk genoeg was de grote, zware Henderson het eerst bij die deur, toen de onderkant nog nauwelijks een meter van de grond verwijderd was. Hij wierp zich op handen en knieën tot de valdeur op zijn schouders bleef rusten.

— Haast u, mylord. Kruip er vlug met mijnheer Brand onderdoor zolang ik de deur kan houden.

De deur woog zeker wel een ton, en de aderen in de hals van de reus zwollen angstwekkend op, steunende klanken kwamen uit zijn brede borst, terwijl zijn machtige schouders dat ontzaglijke gewicht poogden op te houden.

Het was alsof zijn zware schouders kraakten, en het zweet liep de reus tapelings langs het vuurrode gelaat, terwijl zijn ogen hem bijna uit het hoofd puilden.

Raffles en Brand sprongen op, zodra zij aan de veilige kant waren, vatten de onderkant van de valdeur aan, en zo kon Henderson, zich telkens wat verder bukkend, hijgend van inspanning zich uit de steeds smaller wordende opening wringen.

Niet zodra voelde hij zich vrij of Henderson klemde op zijn beurt zijn reusachtige handen om de deurrand, die nog slechts een klein eindje van de vloer verwijderd was.

— Ik zal tot drie tellen, zei Raffles. Dan moeten wij allen tegelijk loslaten, of de deur zou op onze handen terecht komen. Een- twee- drie.

Met een dreunende klap viel de rand van de stalen deur op de stenen vloer.

De drie mannen waren voorlopig buiten gevaar.

Nog hijgend van inspanning leunde de reus een ogenblikje tegen de muur van de gang, en wiste zich het voorhoofd

af, maar Raffles drong aan op spoed.

— Kom gauw mee. Wij kunnen hier onmogelijk blijven, want wij zouden als ratten in de val opgesloten worden. Er is maar één uitweg, en die voert ons terug naar de kelders. Wij zullen ons moeten voorbereiden op een harde strijd, als wij daarginds niet het eerst aankomen.

— Vooruit, riep Brand uit, nog geheel onder de indruk van die onverwachte aanval, die daar zoëven op hen gepleegd was. Hij begreep dat hun aanwezigheid ontdekt was, dat zij herkend moesten zijn en dat het dus een strijd op leven en dood zou worden, nu zij zulk een kostbaar geheim als dat van de twee smokkelkelders ontdekt hadden.

Hun schreden zo veel mogelijk dempend, snelden de drie mannen terug door de tunnel, bij het licht van één enkele lamp, die door Raffles omhoog werd gehouden.

Plotseling riep Brand:

— De deur. De deur van de kelder. Die moet in het slot zijn gevallen, want ik heb deze achter mij dicht getrokken, en we zitten dus opnieuw opgesloten.

— Stel je gerust, Charles, die deur zal ons thans niet tegenhouden; daar heb ik voor gezorgd. Een voorgevoel schijnt me te hebben gezegd, dat de deur onmogelijk gesloten kon worden, door deze dicht te trekken. Vlug, laten wij voortgaan.

Enkele minuten later hadden zij de kelderdeur weer bereikt, zonder dat er zich iets bijzonder had voorgedaan.

Raffles behoefde inderdaad slechts tegen deze deur te duwen om ze te openen.

Nu behoefden zij nog slechts deze kelder door te gaan, en als zij dan nog de tweede achter de rug hadden, dan bestond er misschien kans, dat zij de onderaardse gang zouden kunnen verlaten alvorens de smokkelaars terug waren.

Maar zo gemakkelijk zouden de drie mannen er ditmaal niet afkomen.

Zij hadden nauwelijks enige stappen in de eerste kelder gedaan, of Raffles bleef staan en hief zijn hand op. Zijn scherp oor had het eerst van allen enig gerucht vernomen en nu stond hij luisterend stil in half gebukte houding. Na enige ogenblikken fluisterde hij:

— Te laat. Wij zouden hen op die wijze regelrecht in de armen lopen.

— Ja, nu hoor ik hen ook, zei Brand eveneens fluisterend. Kunnen wij ons weer verbergen in die nis van daareven?

— Dat zou nutteloos zijn. Zij zouden

ons zien, want zij hebben allemaal sterke electriche zaklantaarns bij zich, en daarvoor is het trouwens reeds te laat. Vlug, achter die stapel vaten. Het is onze enige redding, want ik denk dat het ditmaal op leven en dood gaat.

Met die woorden stapte Raffles achter een hoge stapel vaten, die bijna tot aan de zoldering reikte.

Henderson sloot de stoet en toen moesten de drie mannen daar afwachten wat het noodlot over hen zou beslissen.

HOOFDSTUK IV.

DE VERRADERLIJKE VOETPUNT

Het bleek dat Raffles de tijd goed had geschat, want nauwelijks stonden de drie mannen daar in hun schuilplaats, of de voetstappen der terugkerende, zwaar beladen smokkelaars werden reeds hoorbaar.

Het volgende ogenblik kwamen zij de tweede kelder binnen, waar het licht was blijven branden.

Dadelijk klonk dezelfde scherpe, bevelende stem, die zij al gehoord hadden:

— Niet die stapel, die is al meer dan hoog genoeg. Begin een nieuwe, daar in de hoek. En de kisten hier, naast de deur. Het wordt tijd dat er hier eens opruiming komt, want de kelder raakt veel te vol.

— Gelukkig was dit het laatste stapeltje, mopperde een stem die Raffles vaag meende te herkennen.

Toen klonk het geluid van vaten, die over de grond werden gerold en van zware kisten die werden verschoven.

Raffles had zijn revolver ter hand ge-

nomen, op alles voorbereid. Door een smalle kier tussen twee tonnen kon Raffles een klein gedeelte van de helder verlichte kelder zien, en ook de vrouw, die het bevel scheen te voeren over de hele troep.

Zij stond daar hoog opgericht, met een sigaret, alsof zij een troep slaven aanvoerde.

Er kwamen hoe langer hoe meer mannen binnen en met groot lawaai rolden de vaten over de stenen vloer en werden op stapels gezet op een der weinige plekken die nog vrij waren.

Midden onder dat lawaai klonk het schelle gerinkel van een telefoon.

De vrouw trad onmiddellijk op een aan de muur hangend toestel toe, nam de hoorn ter hand, luisterde even, en beval stampvoetend:

— Houdt op met dat lawaai. Ik kan geen woord verstaan.

Er volgde een korte stilte, terwijl de vrouw luisterde en haar stem klonk veel

zachter en een weinig schor, toen zij na een poosje hernam:

— Tussen de twee deuren en nog ontsnapt? De kerels die de hele ontvoering hebben laten mislukken? Maar dan moeten ze, ja, ik versta je heel goed, dat kun je gerust aan mij en de jongens overlaten. Als we ze ontdekken... hoe lang is het zo wat geleden? Maar dan kunnen ze ook onmogelijk door de gang zijn gelopen. In dat geval hadden wij hen moeten tegenkomen.

Zij had haar stem zoveel mogelijk laten dalen en reeds terwijl ze sprak keek ze argwanend rond, totdat plotse-ling haar blik gevestigd bleef op iets donkerbruins op de grond, een weinig terzijde van een groot vat...

Wat zij daar zag was het voorste stuk van een zeer grote voet.

Zij deed een stap achteruit, tot zij voor een klein schakelbord stond, draaide een kleine hefboom met een ruk omhoog, waardoor de kelder bijna plotse-ling daghelder verlicht werd, want talloze lampen aan de zoldering waren gaan branden.

De vrouw had een der mannen, een grote kerel, onmerkbaar een knipoogje gegeven en die man begreep dadelijk wat dat beduidde, want hij kwam direct naar haar toe. Heel even sprak ze met hem op fluisterende toon.

Maar zo slim was de man niet of hij kon niet nalaten een ogenblik naar de verraderlijke voet te kijken.

Raffles zag het, en dat mocht voor de drie mannen die zich daar verborgen hadden als een groot geluk worden beschouwd.

Ook zou Raffles, als het minder licht ware geweest, misschien niet die half-verschrikte uitdrukking hebben gezien op het brede gezicht van Ted Hickory, want hij wist nu zeker dat de man met de schorre stem de befaamde smokke- laar was, die reeds van twee moorden op douanebeambten was beticht, zonder dat men evenwel voldoende bewijzen had kunnen aanvoeren, om hem tot de elektrische stoel te veroordelen.

Raffles stootte Brand aan, die onmo- gelijk iets had kunnen zien, en die gaf de stoot door en hij zowel als Henderson

behoefden maar naar het sprekende ge- laat van Raffles te kijken, om te be- grijpen, dat er iets ernstigs was gebeurd, en dat ze zich op alles voorbereid moes- ten houden.

Raffles keek Henderson een ogenblik strak aan, en wees toen met een veelbe- tekenend gebaar op diens in donkerbruin leder gestoken voet en ineens werd alles duidelijk voor de reus, die zonder het te weten hun aanwezigheid verraden had.

Henderson maakte een gebaar van wanhoop, en poogde zijn voet nog terug te trekken, maar Raffles waarschuwde hem met een snel gebaar om dat na te laten.

Intussen had Hickory zijn plaats ver- laten, en Raffles kon hem niet meer zien, maar hij begreep dat hij, als hij nog enige kans wilde behouden om te ontsnappen, stellig direct in actie zou moeten treden, voor alle smokkelaars op de hoogte waren gebracht, waarvan de helft zich zeker nog zou bezighouden met het opstapelen van de vaten en kis- ten.

Raffles gaf zijn metgezellen een wenk, en het volgende ogenblik was zoals Brand het uitdrukte de hel losgebroken.

Het was de vrouw die het eerst schoot, omdat zij het minst verrast was, en zij schoot goed, want slechts een groot toe- val deed Raffles even struikelen over een oneffenheid in de vloer, zodat de kogel die voor hem bestemd was, in een vat drong, waaruit onmiddellijk met kracht een dikke straal wijn spoot.

Stellig zou de vrouw nogmaals hebben geschoten, als een al te ijverig smokke- laar haar niet voor de voeten had ge- lopen, en toen was het voor haar te laat, Brand had haar tamelijk ruw opzij ge- gooid, zodat het wapen aan haar hand ontschoot.

Half dol van woede greep zij naar de dolk, die aan een riempje onder haar knie bevestigd was, trok het wapen uit de schede, sprong als een kat overeind, en stortte zich op Brand, omdat deze toevallig het dichtst bij haar stond.

In die tussentijd had Raffles reeds een der kerels neergelegd, die met twee re- volvers tegelijk op hem wilde schieten,

en die zwaargewond in de borst, neerstortte.

Henderson had met zijn knuppel met een slag een van de andere aanvallers geveld, die hem met een breed mes te lijf wilde gaan.

Intussen werd de toestand zeer hachelijk, want er bleven nog altijd acht mannen over, allen met revolvers gewapend, die slechts op een gunstig oogenblik wachtten, om van die vuurwapens gebruik te kunnen maken, zonder hun eigen kameraden te raken.

De vrouw had een paar bevelen gegeven, en snel en ordelijk hadden de smokkelaars zich verzameld, vlug zich terugtrekkend, zodat zij nu de vijand tegenover zich hadden en hem konden bestoken, zonder de kans te lopen, in de vrij smalle ruimte die overbleef, een van hun kornuiten te raken.

Raffles zag onmiddellijk 't gevaar in, en riep met een stentorstem:

— Terug achter deze stapel; dit is een goede borstwering.

Inderdaad bleef er weinig anders over te doen, want de drie mannen stonden nu tegenover acht wel bewapende en tot alles bereide bandieten.

De drie mannen waren achter een muur kisten gesprongen, gevuld met flessen alcohol, die tot een hoogte van drie meter waren opgestapeld.

De kisten sloten niet nauwkeurig aan, en zo werden er smalle schietgaten gevormd, waardoor zij konden vuren.

Zij waren nauwelijks achter deze borstwering of bijna tegelijk kraakten acht schoten, in het wilde afgevuurd, en dof klonk het geluid van de kogels, die eerst gemakkelijk door het hout gingen, maar dan de flessen raakten.

Raffles en zijn vrienden hadden echter meer gelegenheid om raak te schieten en zij maakten daar ook gebruik van, door nog twee van de smokkelaars neer te leggen.

De overigen, half dol van woede, stormden luid brullend en onder het afschieten van hun wapens op de barricade toe, en juist toen zij die bereikt hadden, gebeurde er iets, dat aan het gevecht een even onverwacht als tragisch einde maakte.

Henderson, die het gevaar begreep, en voorzag dat alles mis kon lopen als de bandieten op hun beurt door de schietgaten konden vuren, had zich met al het geweld van zijn reusachtig lichaam heengebogen over een zware koevoet, die hij tussen de eerste en de tweede laag kisten had gewrongen.

Hij zuchtte van inspanning, maar slaagde erin die gehele wand kisten, die elk tientallen kilo's wogen, eerst op te lichten, vervolgens aan het wankelen te brengen, totdat die gehele wand plotseling bezweek en met een donderend lawaai neerstortte, voor een deel boven op de smokkelaars, die niet tijdig genoeg het gevaar hadden zien aankomen.

Raffles wachtte het resultaat van deze plotselinge catastrofe niet af, maar riep luid:

— Volg mij, nu de weg vrij is.

Over de overal verspreide en voor een deel stukgevalle kisten heenspringend bereikten de drie mannen de tussendeur, en snelden door de eerste kelder en dat was genoeg om de ingang te ontdekken van de tunnel, die naar de rots voerde.

Zonder aarzelingen snelden zij naar binnen, nadat Raffles zijn zaklantaarn weer had aangeknipt.

Achter zich hoorden zij de kreten van de gewonden en het gekrijs van de vrouw.

Toen zij de gang bijna ten einde waren, meenden de drie mannen heel ver achter zich voetstappen te horen, en zij verhaastten dus nog hun schreden; binnen enkele seconden zagen zij de sterren door de takken heen van de struiken die het hol afsloten, aan de hemel schitteren.

Zodra zij buiten stonden riep Brand:

— Niet daarheen, Edward. Wij moeten rechts afslaan, als wij de duikboot willen bereiken.

— De duikboot loopt niet weg, riep Raffles ongeduldig terug, terwijl hij zijn weg vervolgde. Wij moeten naar het smokkelschip, dat daar nu onbewaakt ligt; ik weet zo goed als zeker dat wij er veel geld zullen vinden.

— Je bent gek, riep Brand verschrikt.

Ze hebben die boot natuurlijk niet onbemand achtergelaten.

— Onzin, Charles. Er kunnen daarginds onmogelijk meer zijn dan een paar mannen.

— Maar wij kunnen er toch onmogelijk naartoe zwemmen, drong Brand aan, terwijl hij Raffles bij de arm greep. Zij zullen ons zien en horen.

— Best mogelijk, maar er is natuurlijk ergens een sloep, want zij kunnen de kust met een schip van enige diepgang niet zo dicht naderen, en van die sloep zullen wij gebruik maken. Het is

onwaarschijnlijk dat zij ons zo spoedig zullen herkennen, nu het nieuwe maan is. Charles, je kunt mij volgen of, als je dat verkiest, alleen naar de duikboot gaan, zei Raffles. Denk je dat ik al deze moeite heb gedaan voor niets?

— Het is goed; ik ben tot je dienst, zei Brand kortaf. De gevolgen zijn voor jouw rekening, James, doe geen moeite om mylord van zijn plan af te brengen.

— Wat mylord onderneemt, mijnheer Brand is goed, zei de reus rustig. Mylord kan over mij beschikken.

HOOFDSTUK V.

AAN BOORD VAN HET SMOKKELSCHIP

Brand zei niets meer, maar voegde zich bij de twee anderen, die reeds snel voortliepen langs het stenige pad, dat van het hol in de rotsen om de natuurlijke vijver heen, waar de duikboot in haar schuilplaats rustte, naar de zee voerde.

Van de voetstappen achter hen hoorden zij niets meer. Misschien hadden de bandieten, die hen achterna zaten, de vervolging reeds opgegeven.

Zich nu en dan bukkend om zo weinig mogelijk in het oog te vallen, telkens als zij een open plek bereikten, naderden de drie mannen de zee.

Raffles was met zijn arendsogen weer de eerste, die de half op het strand getrokken grote sloep zag liggen, door één enkele man bewaakt, als die naam mocht worden gegeven aan deze zittende tegen een rotsblok, met een pijp tussen de tanden en de handen in de zakken.

Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen toen hij tot Henderson zei:

— Die man moet onschadelijk gemaakt worden, zonder dat het gehoord mag worden, James.

— Ik begrijp de bedoeling, mylord zei de reus, met een glimlach.

Een ogenblik nam Raffles de omgeving nauwkeurig op en ging toen voort:

— Hier moeten wij de weg verlaten, en langs die rots daar terzijde van de sloep zien te komen. De bewaker zit zo, dat wij van dat punt daar met een paar stappen bij hem kunnen zijn, en hem onverhoeds op het lijf kunnen vallen.

Raffles zelf voerde het kleine troepje aan, en het was moeilijk genoeg hem in de duisternis in het oog te houden, nu de maan onzichtbaar was, en alleen de sterren een weinig licht verspreidden.

Een ogenblik daarna bereikten zij de klip, die Raffles had aangewezen, na een omweg te hebben gemaakt, en daar bleven zij een ogenblik staan om te luisteren.

Aanvankelijk hoorden zij niets, dan het eentonig gedruis van de branding, maar toen was het alsof een geheel ander geluid klonk, welk geluid snel sterker werd en toen de drie mannen het hoofd in de richting wendden waaruit het kwam, zagen zij heel even een fel schijnsel over de golven dansen, minstens tien mijlen uit de kust, een schijnsel dat dadelijk daarop weer verdween.

— Een vliegmaschine, zei Raffles zacht.

— Dat is lelijker, mompelde Brand. Dat ontbrak er nog maar aan. Als dat vliegtuig met zoeklicht gaat werken, kunnen wij de zaak wel opgeven.

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Zelfs een watervliegtuig is niet in staat om een snelvarende motorboot aan te houden, Charles. Hoogstens kan het bommen aan boord hebben.

— Hoogstens? herhaalde Brand ironisch. Ik vind het meer dan voldoende. Een bom die treft, zou zeker aan alles een einde maken.

Wat hij verder nog zei werd overstemd door het lawaai van de drie motoren van een watervliegtuig, dat op ongeveer vierhonderd meter hoogte in pijlsnelle vaart juist over hun hoofden voorbij schoot.

Een halve kilometer verder begonnen de zoeklichten weer te schijnen.

— Juist gemist, zei Raffles laconiek, maar nu vlug voortgemaakt, James, houd je gereed.

De man daar bij de sloep was zo diep mogelijk ineen gekrompen en het leek alsof hij zich onzichtbaar had willen maken, door onder de grond te kruipen.

Hij nam nu langzamerhand zijn vorige houding, maar wachtte zich wel een pijp op te steken.

Henderson sloop langzaam nog wat verder, zorgdragende dat hij geen losse stenen aan het rollen bracht, en toen, met één enkele sprong was hij vlak bij de dodelijk ontstelde man daar bij de boot, die niets anders kon doen dan een flauwe kreet slaken, die echter geheel werd overstemd door het geraas van de branding.

Voor zijn doen behandelde de reus de man zeer zachtzinnig, want hij gebruikte als enig wapen zijn blote vuist, maar dat was toch voldoende om de man onschadelijk te maken.

Brand kwam onmiddellijk toesnellen om te helpen, en in een oogwenk was de man gebonden en gekneveld, waarna hij terzijde werd geslept achter een groot rotsblok, zodat zijn kameraden hem niet zo gauw zouden kunnen vinden.

— Vlug... ik geloof dat zij er aan komen, drong Raffles aan. In de boot.

Henderson had niemands hulp nodig om met een forse ruk de sloep, waarin gemakkelijk tien man een plaats konden vinden, van de zandige oever in het water te duwen.

Bijna tegelijk sprongen Brand en Raffles op de voorplecht, en Henderson moest tot zijn knieën door het water waden, maar dat deerde hem niet, want hij droeg hoge, bruine laarzen.

De riemen werden onmiddellijk in de dollen gehaakt, en Henderson greep er een paar van, en begon zo hard hij kon te roeien.

In de richting kon men zich geen ogenblik vergissen, want zelfs in de dichte duisternis, waren de omtrekken van een grote motorboot, die met gedoopte lichten voor anker lag vaag te onderscheiden.

Raffles had de helmstok ter hand genomen, en zodra de sloep eenmaal door de branding heen was, gleed deze snel naar die donkere vorm toe, die daar als een slapend monster op de golven rustte.

Daar bleef ook alles stil, ook toen de sloep geen halve kabellengte meer van het schip verwijderd was.

Van de bemanning was niets te zien, zij waren misschien geschrokken van die vliegmaschine, die zelfs nu nog in de verte te horen was.

Hoe dit mocht zijn, de sloep kon aan de valreep aanleggen, voor zich nog enig teken van leven vertoonde.

Toen pas klonk er een stem daarboven op het dek, die naar beneden riep:

— Jij daar, Tim? Wie heb je daar bij je?

Nog voor Raffles antwoord kon geven, steeg er op de kust een kleine vuurpijl op, snel gevolgd door een paar andere, naar alle waarschijnlijkheid bedoeld als waarschuwingsssein.

— Hallo jongens, komt hier, riep de man daarboven dadelijk. Ik geloof dat er onraad is.

Raffles wachtte de komst van die jongens niet af, maar was met een enkele sprong de valreep op, en sloeg de smokkelaar tegen het dek, voor deze zijn wapen had kunnen trekken.

Er klonken snelle stappen op een houten trap, en toen kwam er een neger te voorschijn, die met een breed mes zwaai- de, zonder gelegenheid te krijgen het te kunnen gebruiken, want een geweldige dreun van Henderson tussen de ogen, maakte hem volkomen weerloos en suf.

De derde man sprong met een knetterende vloek overboord, zodra hij zag dat de overmacht te groot werd.

— Je ziet dat het heel gemakkelijk en vlug ging, Charles, zei Raffles glimlachend.

— Maar we zijn er nog niet? Wie zegt ons dat er niet veel meer mannen aan boord zijn?

— Dat zegt ons gezond verstand, Charles. Als er meer waren geweest, dan zouden ze immers reeds lang op het la-

waal zijn afgekomen. James, zorg jij voor die kerels.

— Overboord smijten, mylord? vroeg Henderson met een grijnslach.

— Neen, James. Bind hen en sluit hen ergens op, ieder afzonderlijk. Die neger zal wel het minste schade kunnen doen. Hij ziet er nogal gehavend uit.

Terwijl Brand en Henderson bezig waren met het binden van de verslagen tegenstanders, snelde Raffles naar het kleine gangspil, waarom de ankerketting gewonden was, maakte de klink los, en begon te draaien.

Het anker zat echter stevig vast, en Henderson moest hem te hulp komen, maar toen ging het ook zeer snel, en een ogenblik daarna zwaai- de de motorboot om, en de machines begonnen te draaien daar Brand naar beneden was gegaan en in de machinekamer het nodige had verricht.

Boven het geloei van de wind uit, die was komen opsteken, leek het, alsof van de kust een woest gehuil klonk.

Henderson lachte bij het horen van dat geluid en riep zijn vuist schuddend in de richting van het land:

— Brullen jullie maar, je kunt ons toch niet achterhalen, ontuig.

Raffles was naar de brug gegaan, en de kleine stuurmanshut binnengetre- den, en had daar het roer ter hand genomen.

Door de spreekbuis gaf hij de nodige instructies naar de machinekamer.

Aldus voer de boot dwars door de branding tussen de klippen door en bereikte de open zee.

Niet zodra was de boot veilig buiten de rand van de gevaarlijke klippen of Raffles vermeerderde de vaart, wenkte Henderson bij zich, die op de voorplecht uitkeek en plaatste hem achter het roer met de opdracht langzaam de kust te houden in oostelijke richting.

Toen begaf hij zich naar het dek, zocht

en vond al heel spoedig de kapiteinshut, kenbaar aan een klein amerikaans vlaggetje op de deur, en trad er binnen.

Hij knipte het licht aan, en aanstonds viel zijn oog op een schrijfbureau, dat hij zonder de minste moeite opende.

Onder de klep vond hij verschillende zaken die zijn aandacht trokken.

Allereerst was daar een veelbelovend ijzeren kistje, dat zwaar woog toen hij het optilde.

Het was een heel gewoon geldkistje, en met een van zijn fijne lopers had hij binnen vijf minuten het slot geopend.

Hij vond er geld en een vrij aanzienlijke hoeveelheid kostbare juwelen in, die natuurlijk van diefstal afkomstig waren.

Hij maakte van deze kostbaarheden een klein pakje, stak dit in zijn zak, en wist dat hij nu een waarde van enige duizenden dollars bij zich droeg.

Verder bevatte het kistje een aantal brieven die hij vluchtig doorlas, en glimlachend eveneens in zijn zak stak.

Hij wilde zijn onderzoekstocht voortzetten, toen er een eigenaardig geluid hem daarvan weerhield, en hem vlug naar buiten deed gaan.

Het geluid kwam in de verte uit de lucht en nam snel in kracht toe.

— De vliegmaschine, riep hij uit.

Hij snelde weer naar de campagne, was met een sprong het lage trapje op, en riep in de spreekbuis:

— Wij zoeken de kust weer op, Charles. Er nadert gevaar. Een vliegmaschine, waarschijnlijk van de douanedienst. Laat de diesel op volle kracht lopen. Ik zal proberen een baai of kreek te vinden, waar wij ons kunnen verschuilen.

Intussen werd het geronk van de vliegmaschine steeds duidelijker en plotseling boorde zich opnieuw een bundel melkwit licht door de nevel van de nacht,

zocht even als tastend rond over de golven, die eensklaps oplichtten als vloeibaar zilver.

Alles was ineens daghelder verlicht, het dek, de campagne, de radiomast.

Eensklaps klonk er in de kleine radiocabine een waarschuwingssein. Raffles ging binnen, zette de koptelefoon op het hoofd en vernam zo duidelijk alsof hij rustig aan de wal stond te luisteren, het bevel:

— Stop onmiddellijk en draai bij, douane.

Raffles verzette een paar knoppen aan het toestel en seinde heel hoffelijk terug:

— Het spijt mij zeer, maar ik kan aan dit bevel geen gevolg geven.

Vervolgens legde hij de telefoon weer neer, trad naar buiten, begaf zich naar de campagne en nam zelf het roer ter hand.

Enkele minuten daarna, stootte met donderend geweld van de motoren het douanetoestel over de boot heen, die eensklaps in het duister gehuld was.

Raffles riep opgetogen:

— Heb je het gezien, James? Het vliegtuig heeft geen drijvers en kan dus niet op zee neerstrijken. Maar ze zullen ons niet met rust laten, wees daar maar zeker van.

De vliegmaschine beschreef een grote boog, de schelle lichtbaan ving het schip weer op en toen leek het voor een kort ogenblik alsof het toestel zich zou verwijderen, en het zoeklicht doofde.

Maar steeds bleef het geronk van de zware motoren hoorbaar, en nog altijd zocht Raffles vruchteloos naar een opening in de kust.

Een ogenblik dacht hij aan terugkeren naar dezelfde plek, maar dat leek hem toch te gevaarlijk, zo dicht in de nabijheid van de smokkelaars.

Het duurde niet lang of de toestand

werd nog veel hachelijker.

De vliegmachine daarboven moest om hulp hebben geseind, want nadat er ongeveer een half uur verlopen was, klonk er opnieuw motorgeronk, maar ditmaal was het van andere aard.

Het moest afkomstig zijn van een snelle motorboot, behorend tot de dou-

anevloot, die op zoek was naar de vluchtelingen.

En alsof dit nog niet voldoende was, streek een ogenblik daarna, een groot watervliegtuig, bewapend met mitrailleurs op nauwelijks twee kabellengten terzijde van het schip, waarop Raffles en de zijnen zich bevonden, neer.

HOOFDSTUK VI.

LEWIS STEVENSON

— Dit is een watervliegtuig met kanonnen aan boord, zei Henderson. Gaan wij de strijd met hen aanbinden?

Raffles had de lippen opeen genepen, en gaf niet aanstonds antwoord. Zijn geelaat stond stroef en dreigend.

— Ik vrees dat verzet niet zal baten, James, zei hij, maar ik kan mij toch niet lek laten schieten.

Een geluid in de cabine van de marconist deed hem haastig weer het ontvangtoestel opnemen, en even later ontcijferde hij het volgende bevel:

— Voor de tweede maal bevelen wij u onmiddellijk bij te draaien of wij boren u in de grond.

Raffles ontdeed zich langzaam van de koptelefoon, en zag in dat de toestand zeer ernstig was geworden.

Hij wist ook niet op welke wijze hij zich zou moeten verzetten.

Het bracht zijn bloed aan het koken bij de gedachte dat hij gedwongen zou kunnen worden, na alle moeite die hij

zich gegeven had, de buit te moeten afstaan.

Natuurlijk zouden de douanebeambten wel dadelijk inzien, dat zij geen smokkelaars voor zich hadden, maar dat zou de zaak er niet beter op maken.

Hij zocht naar een uitweg, en wenste, dat hij zich kon verbergen temidden van die klippen, die daar op nauwelijks een mijl afstand zich als een onafzienbare keten uit de zee verhieven.

Maar hij zag geen opening, hij zag geen redding.

Daar, voor hem deinde het watervliegtuig op de golven, en kwam vrij snel vooruit, want de twee schroeven draaiden nog altijd, en op een mijl afstand sneed de douaneboot hem de weg naar de open zee af.

Raffles wist maar al te goed, dat de bevelhebber geen seconde zou aarzelen, om dat hele smokkelschip eenvoudig in de grond te boren bij het minste teken van verzet.

Moedeloos trad hij de cabine uit en liep met gebalde vuisten en gebogen hoofd naar de campagne, toen plotse-ling vlak naast hem het deksel omhoog ging van een grote waterton en het slik-natte hoofd met druipend haar te zien kwam van een kleine, magere man, met een vogelkopje en met kleine, stekende oogjes. Dat hoofd werd dadelijk daarna gevolgd door een eveneens natte hand, die Raffles aan de mouw trok, terwijl een angstige maar toch duidelijke stem zei:

— Goeden avond, u hebt mij over het hoofd gezien. Permitteer dat ik me voorstel. Ik ben de loods, tevens hof-meester, en mijn naam is Lewis Steven-son. U zit er geloof ik lelijk in?

Raffles stond even verbaasd, maar toen hij zag, dat hij met een onschade-lijke tegenstander te doen had, zei hij:

— Kom om te beginnen maar uit die ton.

— Ik verlang niets liever, zei het kleine mannetje en klauterde uit de wa-terton. Hij stond daar nu druipnat te proesten en te niezen.

— Wat dreef u ertoe om die schuil-plaats op te zoeken, vroeg Raffles.

— Ik had haast, waarde heer, ant-woordde de hofmeester. Ik ben een man, niet geschikt tot geweldadigheden. Om kort te gaan, ik houd niet van re- volvers en van messen. Daarom heb ik mij gehaast, een goed heenkomen te zoeken, zodra ik het geknal van die re- volvers hoorde.

— En toch bent u een smokkelaar? vroeg Raffles niet weinig verbaasd.

— Och ja, een mens moet eten, en waarom zou men geen smokkelaar kun- nen zijn, zonder bloed te vergieten?

Als een laatste, dreigende waarschu- wing, klonk nogmaals het geluid in de radiocabine, en de kleine man scheen de betekenis daarvan te begrijpen, want hij zei direct:

— Haast u! Ik weet een uitweg, door die gordel van rotsen. U kunt u gerust aan mij toevertrouwen. Ik heb zelf niet veel lust om in handen van de douane te vallen.

Raffles begreep dat de man waarheid sprak.

Zijn lot zou bezegeld zijn, evenals het hunne, als er verzet werd gepleegd.

Daarom zei hij:

— Ga naar de campagne, en geef aanwijzingen voor de besturing van het schip. Wij vertrouwen ons aan u toe.

— Dat kunt gij gerust doen, want er is hier geen betere loods dan ik. Ga jij daar maar eens weg, enakskind.

Henderson ging onwillekeurig opzij, de kleine man bukte zich over de spreek- buis en riep:

— Full speed.

Brand herkende de stem natuurlijk niet en Raffles haastte zich zelf het bevel te herhalen en er een korte ver- klaring aan toe te voegen.

Het volgende ogenblik zette het schip in snelle vaart koers naar de kust.

Het was een angstwekkend gezicht, want het moest de oningewijde voorko- men, alsof het vaartuig het volgende ogenblik te pletter zou lopen op de klip- pen.

Duidelijk zichtbaar was de rand van wit schuim, en het geluid van de brui- sende branding.

Twintig tellen nadat de boot met een forse zwaai recht op de kust had aange- houden klonk het eerste schot, thans zonder enige waarschuwing, en op vijf- tig meter voor de boeg van het schip plonsde een granaat in het water.

— Dat is van hun vervloekte snel- vuurkanonnen, riep de kleine loods, bleek en opgewonden en nog altijd met slierten nat haar tot in zijn ogen han- gend. Als we het nog maar drie minuten kunnen volhouden, dat is voldoende.

Stevenson had de lippen opeen gene- pen, en tuurde door de duisternis naar de kust, telkens kleine rukjes aan het roer gevend.

Toen viel de tweede granaat, weer mis, maar al iets dichterbij, zodat men de waterstraal duidelijk kon zien op- spatten, en toen heel vlug achter elkaar de derde, vierde en vijfde.

De laatste scheerde zo dicht over de boot heen, dat de radiomast geraakt werd.

— Dat spaart ons tenminste de moei- te naar hun boodschappen te moeten luisteren, riep Henderson woedend.

Daar hebben ze ons weer te pakken.

Deze uitroep van Henderson gold het snel ronddraaiende zoeklicht dat het schip na een aantal vergeefse pogingen weer had gevangen.

Even daarna begon de mitrailleur aan boord van het watervliegtuig te ratelen.

Gelukkig maakte de deining een goed richten onmogelijk, en talrijke kogels vlogen langs het schip of schampten alleen de stalen huid, maar een paar drongen er toch door tot zelfs in de campagne.

Stevenson scheen nog meer in te krimpen van angst, maar hij gaf zijn taak niet op, en hield vol, zijn oog voortdurend op de kust gericht. Ineens voor Raffles goed begreep wat er geschiedde, gleed het schip letterlijk rakelings tussen twee hoge rotsen door en werd als het ware door een zware roller opgetild over een drempel vol scherpe klippen. Toen lag het schip veilig op een spiegelglad wateroppervlak en volkomen beschut tegen de mitrailleurkogels van het vliegtuig en tegen de granaten van het snelvuurkanon.

— Dat hebben wij hem knap geleverd, niet waar mijnheer? riep Stevenson in uitbundige vreugde. Zij zouden ons anders tot een zeef geschoten hebben.

— Kunnen ze ons hier niet volgen? vroeg Raffles om zich heen kijkend.

— Onmogelijk. Ten eerste kennen ze deze plek niet en ten tweede zouden zij het niet wagen de weg te kiezen die ik gevolgd heb. Wel kan dat watervliegtuig opstijgen, en vanuit de lucht op ons schieten, maar ik zal zorgen dat wij bijtijds aan land zijn.

— Zijn we hier ver van het oude klooster? vroeg Raffles.

De kleine donkere oogjes waren voor een ogenblik vol arglist op het gelaat van Raffles gevestigd, en toen antwoordde hij:

— Op een kwartier gaans ongeveer.

— Breng dan het schip naar een goede ankerplaats. Je hebt ons een grote dienst bewezen, Stevenson, en dat zullen wij niet vergeten.

De kleine man wierp Raffles een eigenaardige blik toe, en mompelde iets

onverstaanbaars voor zich heen.

Toen wijdde hij zijn aandacht weer geheel aan de omgeving.

Nu en dan riep hij een kort bevel door de spreekbuis, dat onmiddellijk werd opgevolgd.

Het vaartuig bevond zich in een inham bijna cirkelrond, en alleen toegankelijk door de smalle ingang, welke de bekwaame loods zoëven was doorgegaan.

Hij moest hier de weg wel voortreffelijk kennen, want zonder de minste aarzeling bracht hij het schip naar een ligplaats, achter een natuurlijk scherm van rotsen op een plek, die ook bij laag water toegankelijk was.

Het was hoog tijd, want reeds hadden de twee vliegtuigen zich weer hoog in de lucht verheven, en zochten de adelaars naar hun prooi.

Snel lieten de mannen het anker zakken, waarna de jol werd uitgezet, die de vier mannen opnam. Henderson roeide in enkele minuten de korte weg af naar het rotsige strand.

Juist toen zij aan land sprongen, bereikte het zoeklicht het slechts half achter het scherm verborgen schip.

De vier mannen liepen snel naar de dichtstbij zijnde dekking en vonden die vrij spoedig in de vorm van een overhangende rots, waar men hen onmogelijk zou kunnen treffen, noch met granaten, noch met mitrailleurkogels.

Natuurlijk kon de bemanning van de douaneboot elders landen, maar tegen die tijd konden zij zich reeds in veiligheid hebben gebracht.

Aldra hadden zij een smal pad bereikt wel moeilijk begaanbaar maar dat hun toch voorlopig veiligheid bood.

— Wij moeten rechtuit, riep Brand. Wij kunnen hier nauwelijks een half uur gaans van de kom verwijderd zijn waar onze.....

Een krachtige stoot in de ribben deed hem plotseling zwijgen.

Brand zweeg.

Hij had de tegenwoordigheid van de kleine Stevenson geheel vergeten, en ofschoon deze hen het leven had gered, bleef hij toch tot de tegenpartij behoren, en moest men zich voor hem in acht nemen.

— U zult mij niet lang meer tot uw last hebben, zei hij, want ik denk dat ik zo gauw mogelijk de jongens weer ga opzoeken. Daar zult u wel niet veel zin in hebben.

— Neen, heel weinig, antwoordde Raffles met een veelbetekenende glimlach. Ik geloof overigens niet, dat ik goed zou worden ontvangen.

De vliegmaschine vloog op het ogenblik recht boven de vier mannen, en rakelings streek de bundel van het felle zoeklicht langs hen heen.

Alle vier drukten zij zich zo dicht mogelijk tegen de rotswand en lieten het licht voorbijflitsen.

Raffles bleef zo dicht mogelijk in de buurt van Stevenson, want hij vertrouwde het mannetje maar half, ondanks alles wat hij voor hen had gedaan.

Zoals het nu stond, leek het, alsof het klein mannetje evenveel haast had van deze gevaarlijke plek weg te komen, als de drie anderen.

Na verloop van een minuut of tien, versperde een rotsblok het smalle pad.

Raffles bleef staan, slaakte een kreet van ongeduld terwijl Henderson aanstalten maakte de rots op te klimmen, ofschoon dit volkomen onmogelijk leek.

Wat Brand betreft, hij zocht een uitweg, zonder er een te vinden, en het zag er naar uit, alsof men een grote omweg zou moeten maken over een kaal strand, waar zij zeker spoedig zouden worden opgemerkt, toen de kleine man uitriep:

— Zo kunnen wij niet verder, want dan hebben ze ons dadelijk te pakken, daar kunt u van op aan. Als u mij wilt zeggen in welke richting u moet gaan, dan weet ik ook hier wel een uitweg.

— Wij moeten naar het oosten, zei Raffles. Wijs ons dan de weg, maar denk erom, vrindje, geen grapjes of het zou je duur te staan komen.

Stevenson haalde de schouders op, ging nog een eindje verder en toen was het alsof hij plotseling door de aarde werd verzwolven.

Raffles was hem onmiddellijk achterna gegaan, en had kunnen zien dat de man door een smalle spleet als het ware binnen in het rotsblok was gestapt, zo smal, dat Henderson die op zijn beurt

kwam toelopen, een diepe zucht slaakte, en mismoedig zei:

— Dat is niets voor mij, mylord. Die rotsspleet is te klein. Als ik er eenmaal ingeklemd zit, kom ik er niet meer uit.

Toen klonk als het ware een stem uit de ingewanden der aarde:

— Het duurt maar kort, mijnheer de Hercules. U zult even moeten wringen, maar het wordt aanstonds veel wijder, heus waar.

Henderson zuchtte nog eens, maar toen was hij de eerste die afging op die geheimzinnige stem, die zo dichtbij leek, en toch onzichtbaar.

Reeds een minuut later zuchtte hij nog luider:

— Ik zit er in vastgeklemd als de kurk in de hals van een fles, mylord. Ik kan niet voor- of achteruit, kunt u mij niet helpen?

— Houd je adem in, James, riep Brand hem ongeduldig toe, ongerust over het oponthoud.

— Nog wat persen, mijnheer de krachtpatser klonk de stem van Stevenson spottend.

Henderson perste wat hij kon, wrong en hield zijn adem in, en eindelijk schoof hij zich een eindje verder en belandde met een plof alsof een reusachtige kurk van een champagnefles vloog, in een veel ruimere ruimte, stikdonker op een heel klein kiertje boven zijn hoofd na, waar juist één ster te zien was.

Hij maakte dadelijk licht, met zijn zaklantaarn en zag dat hij zich aan het begin van een nauwe rotsspleet bevond.

Overal bleef de smalle kier, ver boven zijn hoofd zichtbaar.

Hij wachtte tot Raffles en Brand zich bij hem hadden gevoegd en toen behoefden zij niets anders te doen dan de rotsspleet te volgen, die met zwakke kronkelingen en nu en dan zich verwijzend, in bijna zuiver westelijke richting doorliep.

Van Stevenson was niets meer te horen of te zien.

Waarschijnlijk liep hij een eind voor de drie andere mannen uit.

Van verdwalen was overigens geen sprake, want de kloof had in het geheel geen zijgangen.

Eenmaal riep Brand hem, en het kwam hem voor alsof zijn stem in de verte als een echo klonk.

— Hij kan mijnentwege naar de maan lopen, mopperde Brand. De hoofdzaak is dat wij in de richting van de kom gaan.

Na enkele minuten versmalde zich de kloof weer, zelfs de sterren verdwenen en zij moesten zich met moeite een weg banen naar buiten. Plotseling zagen zij de rotskom voor zich met het

kalme water, waarin ergens de duikboot moest liggen.

Stevenson was nergens te zien.

— Dat kleine mirakel zal toch geen kwaad in de zin hebben? mompelde Brand.

Het volgende ogenblik kwam het antwoord, in de vorm van een geluid, dat klonk als een felle zweepslag, terwijl de gruijzels van de rots, door een kogel geschampt, hem als een pijnlijke hagelbui om de oren vlogen.

HOOFDSTUK VII.

HET LAATSTE AVONTUUR

Onmiddellijk trokken de drie mannen, niet wetende vanwaar dat schot kwam, dat spoedig door meerderen gevolgd werd, zich terug in de rotspleet. Deze bleek ook al onveilig te zijn geworden, want Raffles had er nauwelijks een stap in gezet, of een revolverkogel doorboorde zijn hoed, dicht boven de schedel.

Het kon dus niet anders of op de een of andere wijze moesten vijanden zijn afgedaald in die kloof, die hen nu in de rug konden bestoken.

Het kon niet anders of de smokkelaars moesten in de buurt zijn gebleven, want zelfs in de duisternis konden de drie mannen op enige afstand de overblijfselen zien van het oude klooster.

Er bleef niets anders over dan zich plat op de grond te werpen, in de hoop dat de overal verspreid liggende rotsblokken voldoende dekking zouden bieden.

De kogels bleven echter fluiten, en de drie mannen konden nu tenminste

nagaan, uit welke richting zij kwamen. Zij kwamen juist uit de richting, waar de Bruinvis lag.

En het werd Brand kil om het hart bij de gedachte, dat de smokkelaars zich misschien van de duikboot hadden kunnen meester maken.

De drie mannen konden wegduiken, achter de zware rotsblokken, waarmee de grond bezaaid was, maar terugschieten konden zij niet, want er was niets en niemand te zien, en de toestand zou zeker nog erger worden, want de tegenstanders zouden hen aanstonds in de rug kunnen overvallen, zodra zij hun schuilplaats hadden ontdekt.

Brand was vastbesloten om onmiddellijk te vuren, zodra hij iets zou zien bewegen.

Het was echter pikdonker en in de duisternis zag men alleen de flitsen uit de geweer- en revolverlopen, daarginds.

— Gelukkig dat er in ieder geval niet heel veel over zijn, naar het schijnt,

mompelde Brand. Ik zou zeggen dat zij met niet meer dan zes man aan het schieten zijn.

— Meer dan genoeg, zei Henderson, die een meter van hem aflag en de grootste moeite had, zijn zwaar lichaam zodanig op te vouwen, dat het nergens een doelwit bood voor de schutters.

En het mocht een groot geluk heten, dat de vijand ook slechts in het wilde weg kon schieten, nu hun tegenstanders al was het nog zulk een geringe dekking hadden kunnen vinden.

De woorden van Henderson werden aldra overstemd door het geroek van vliegtuigmotoren, en ineens werd de omgeving overstromd met kalkwit licht.

Tot op verre afstand tekenden de klippen zich als silhouetten duidelijk tegen de nachthemel af, zodat Brand op die wijze gelegenheid kreeg om van zijn revolver gebruik te maken.

Hij zag een hoofd, richtte zorgvuldig, trok af en het volgende ogenblik verdween het hoofd als bij toverslag, onder het slaken van een rauwe kreet.

— Eén minder, constateerde Henderson laconiek.

Het volgende ogenblik kromp hij als het ware ineen, want de lichtbaan trof thans ook de verstrooid liggende rotsblokken.

Er verliepen een paar seconden die eindeloos schenen, terwijl de drie mannen daar machteloos ineengekrompen lagen, en de geweerkogels vlak over hun hoofden floten.

Het volgende ogenblik had de vlieg-machine een zwenking gemaakt en alles werd weer in duisternis gedompeld, nog ondoordringbaarder lijkend na die overdaad van licht.

— Dat kan zo niet blijven, mopperde Brand woedend. Ik krijg kramp in mijn kuit, zo geforceerd als ik hier lig.

— Als die steen waarachter ik lig maar niet zo vervloekt klein was, maar ik heb het gevoel alsof ik er aan alle kanten overheen pull, klaagde Henderson.

Raffles zag zelf ook in, dat zij onmogelijk op die plek zouden kunnen blijven, want als de smokkelaars het wat handig aanlegden, zouden zij hen gemakkelijk kunnen bespringen en het ver-

wonderde Raffles zelfs, dat dit niet reeds geschied was.

Zijn duikboot moest hij bereiken, wat het ook zou kosten.

— Wij hadden die kleine krates onmiddellijk de hersens moeten inslaan, mylord gaf Henderson te kennen.

— Ik weet niet of dat veel zou hebben geholpen, James, zei Raffles met een glimlach. Wij zullen nu andere middelen moeten toepassen. Charles, luister naar wat ik zoëven bedacht heb, het kan onze redding zijn. Wij moeten tot iedere prijs onze duikboot terug hebben. Je ziet daar die rots, op onze rechtersvleugel? Als we de voet van de klippen volgen, en in de schaduw blijven, hebben wij een kans.

— En wat gebeurt er verder, als we die rots levend bereikt hebben?

— Dan kunnen wij de troep in de flank overvallen. Ik geloof niet dat zij de duikboot al ontdekt hebben. Als dat wel het geval mocht zijn, dan zullen wij man tegen man moeten vechten, dat is onvermijdelijk.

— Het is mij goed, zei Brand kalm. Ik voor mij heb al afscheid van het leven genomen. Hoe denk jij erover, James?

— Als wij die rots kunnen bereiken, dan zijn we vlakbij de duikboot en dat is een groot voordeel, mijnheer Brand.

— Laten we ons zo dicht mogelijk tegen de klip aandrukken en zo weinig mogelijk leven maken, vervolgde Raffles.

— Vooruit dan maar. Als wij nog vijf minuten blijven leven, dan hebben wij kans dat het ook nog wat langer zal duren. En de keus wordt ons erg vergemakkelijkt, want daar komen de smokkelaars door de kloof.

Brand had goed gehoord; er klonk een verdacht geluid uit de rotsspleet.

De drie mannen aarzelden niet langer, en verlieten hun betrekkelijk veilige dekking en waren met een paar sprongen bij de voet van de rotsmassa.

Ieder ogenblik verwachtten zij dat er geschoten zou worden, maar in de duisternis waren zij blijkbaar niet gezien.

Zo snel zij konden schoven zij zich voort langs de wand, in de richting van

het enorme rotsblok.

Reeds hadden zij de helft van de weg afgelegd, toen plotseling de vliegma- chine zich weer deed horen.

Steeds luider werd het geronk van de motoren, en eensklaps begon het zoek- licht weer te werken.

De lichtbundel zwaaide heen en weer over het rotsgebergte, belichtte een o- genblik de gehele kom, en bleef toen rusten op de klippen, waarachter de smokkelaars zich verschanst hadden.

En toen kwam heel onverwacht de ontknoping.

Het is moeilijk uit te maken op welk doel het douanevliegtuig het eigenlijk voorzien had, in elk geval schoot er iets met een sissend geluid door de lucht, en spatte uiteen in een vuurgloed van rode vlammen en een daverend geluid dat de rotsen deed trillen op hun grond- vesten.

De geweldige luchtverplaatsing wierp de drie mannen ter aarde.

Even bleven zij als verdoofd liggen, terwijl steensplinters uit de rotsbodem losgereten, om hen heen vielen.

Toen zij eindelijk het hoofd durfden opheffen, zagen zij hoe de bommenwer- per een grote boog beschreef, wellicht om een tweede bom uit te werpen.

De eerste echter had maar al te goed en vreselijke wijze doel getroffen.

Toen op kort bevel van Raffles de drie mannen waren opgesprongen en met opgeheven revolver naar de plek snelden, waar zich de duikboot moest bevinden, trof een afschuwelijk schouw- spel hun oog.

Daar, onherkenbaar uiteengerukt, tot een vormloze, bloedige massa geworden, lagen de lichamen van vier mannen, waarvan er een nog stuiptrekte, om even later de geest te geven.

De bom moest juist middenin hun groep zijn gevallen.

Wat verderop lag een vrouw, zachtjes kreunend, haar bebloede arm ondersteu- nend.

Raffles herkende haar aanstonds. Het was Janet McCarty, de smokelaarster.

Zij was bij kennis maar bloedde he- vig uit een gapende wond aan de bene- denarm.

— Als gij lopen kunt, sta dan op en ga mee, zei Raffles op zachte toon tot de vrouw, die schuw naar hem opzag, van pijn heen en weer wiegend, na met moeite half overeind te zijn gekomen.

— Vlug, drong Raffles aan. Ik vrees dat de vliegma- chine gaat landen, en dan zullen zij u hier vinden, en ons ook.

— Ik kan niet, kreunde Janet. Ik voel mij of ik ga sterven. Zijn... zijn de jon- gens allemaal dood?

— Allemaal, antwoordde Raffles kort- af. De bom heeft hen getroffen. Als gij niet lopen kunt, dan zal ik u dragen. Ik wil niet dat gij, gewond als gij zijt, in hun handen zult vallen.

Hij tilde de vrouw in zijn krachtige armen op en droeg haar snel weg.

— Vlug, naar de boot, jongens, riep hij met luide stem tot Brand en Hender- son, die vol ongeduld reeds vooruit wa- ren gesneld.

De tijd drong, want er kon niet aan getwijfeld worden of de bestuurder van de bommenwerper was voornemens, te landen.

Daar ook de douaneboot zeer waar- schijnlijk reeds manschappen aan land had gezet, werd de toestand zeer hache- lijk en was de grootste spoed geboden.

Het viel niet gemakkelijk de juiste plek te bepalen, waar de Bruinvis ver- ankerd lag, en er verliepen enige kost- bare minuten, alvorens de stem van Hen- derson in de duisternis klonk:

— Ik zie de boot, mijnheer Brand. Daarginds; de kracht van de uitbarsting moet de boot van het anker hebben los- geslagen. Kijk maar... de boot drijft af en zal met het tij naar zee drijven.

— Dat is onmogelijk, James, daar wij moesten duiken om in deze kom te geraken, riep Brand terug. Maar wij moeten de boot in ieder geval terugheb- ben en snel. Vooruit, te water.

Zonder zich een ogenblik te beden- ken, lieten de twee onverschrokken man- nen zich in het koude water glijden en begonnen aanstonds met forse slagen naar de afdrijvende duikboot te zwem- men, die zij na enkele minuten bereik- ten. Het kostte nog inspanning genoeg in het donker, op het gladde, telkens door water overspeelde dek te kruipen,

maar ook dit lukte hen tenslotte en zij wisten nu aldra het luik te openen, waarna zij zich langs het stalen ladder-tje naar omlaag lieten glijden en de machines op gang brachten.

Nu was het verder gemakkelijk de duikboot voorzichtig in de richting van de oever te sturen, waar Raffles ongeduldig, met de half bewusteloze vrouw nog steeds in zijn armen, stond te wachten.

Behoedzaam werd zij aan boord getild en door het luik omlaag gelaten. Nauwelijks was dit geschied of een knal weerklonk van de zijde der rotsen, en een geweerkogel floot rakelings over het dek.

— Naar beneden, beval Raffles luid.

Zo snel zij konden brachten allen zich in veiligheid binnen in het vaarttuig en nu konden de kogels der douanebeambten hen niet deren, ofschoon er nog menig schot op hen werd afgevuurd.

Het luik werd door Hendersen gesloten en dadelijk daarop zonk de duikboot onder het wateroppervlak.

Brand kreeg opdracht de boot voorlopig op grote diepte te houden, terwijl Raffles zich haastte de wond van de vrouw te verbinden.

Zodra het verband was gelegd, zei Raffles tot de vrouw, die de ogen naar hem opsloeg:

— Wij zullen u nu ergens aan land zetten, waar gij zeker kunt zijn, hulp te vinden.

— Gij levert mij dus niet over in handen van de politie? vroeg zij haperend, Raffles angstig aanziende.

— Het is niet mijn gewoonte, gewonden uit te leveren, zei Raffles koel. Gij zijt vrij om te gaan waarheen gij wilt.

Toen verliet hij de voorkajuit, wendde zich tot Brand, legde hem de hand op de schouder en zei glimlachend:

— Heb je mij niet onlangs het verlangen te kennen gegeven, Charles, dit land te verlaten?

— Niets zou mij liever zijn, Edward, antwoordde Brand met zijn ogen vol verwachting op Raffles bevestigd.

— Best, ik heb er nu ook genoeg van. Dit laatste avontuur heeft mij voorlopig afkerig gemaakt van dit land. Overigens zou ons de grond nu wel wat al te warm onder de voeten kunnen worden. Wij zullen dus eerst deze vrouw in een stil plaatsje aan de kust aan land zetten, en dan moeten wij in de reuzenstad, waarvan wij hier zelfs de lichten als een rode gloed boven de kim zien gloriën, ons geld en sieraden halen, en dan.....

— En dan? vroeg Brand gespannen.

— Dan keren wij Amerika de rug toe en gaan naar Europa terug.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

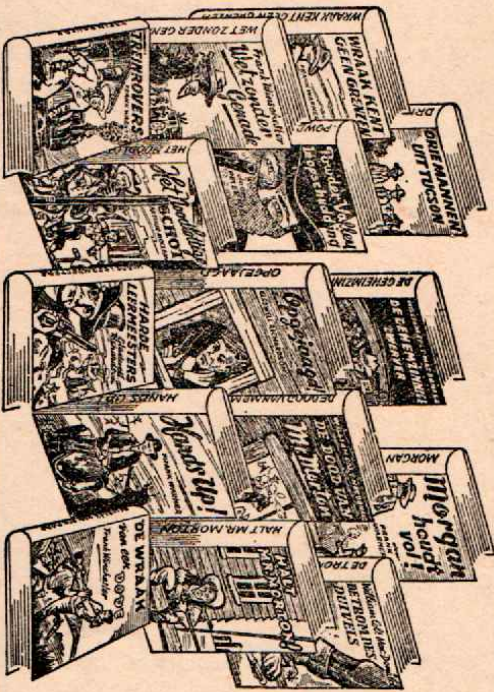
Een drama in Texas

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar **5,-** of meer
met per maand

1. **Trenrovers**, door Frank Warner
2. **Het Neodiotige Schot**, door Arthur Maclean
3. **Harde Leermesters**, door Gladwell Richardson
4. **Hands Up**, door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** } beide door
6. **Wet zonder Genade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding**, door Peter Field
8. **Opgehaagd**, door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** } beide door
10. **Halt, Mr. Morton** } William Colt MacDonald
11. **Wrak kent geen grenzen**, door Frank Warner
12. **Dyle Mannen uit Tucson**, door Arthur Maclean
13. **De geheimzinnige Zwerfver**, door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol**, door Frank Warner
15. **De Trom des Dulvele**, door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevencantale bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.
Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourscosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____ L. L.
ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007